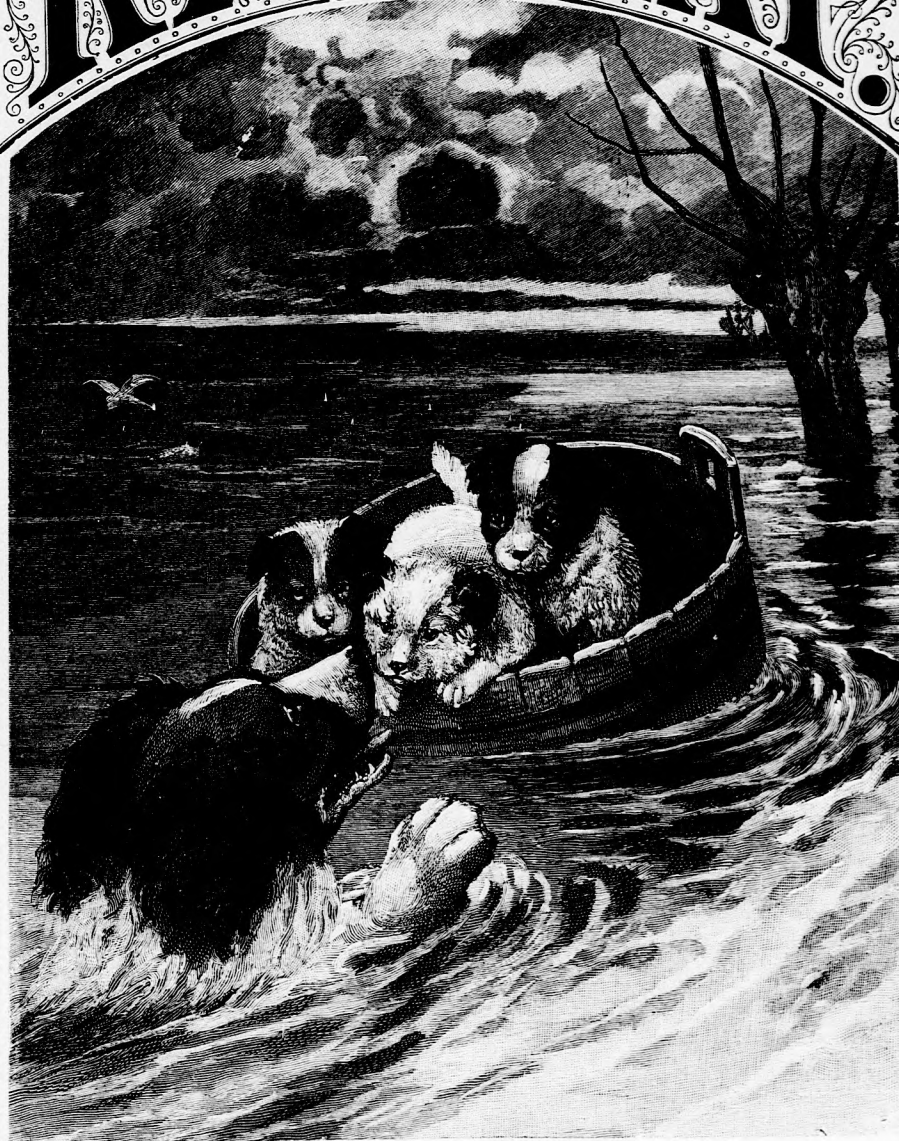

KIS TRAP

A HŰSÉGES ANYA. (Lásd a 158. lapon.)

XLIV. kötet, 10. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. márczius 5-én.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

EZ MÁR olyan keményen szólt, hogy Dorinka attól tartott: ez a renetes néni rögtön fülön fogja és kiteszi az ajtón. Inkább ment, haraggal telve és elkeseredéssel, de még nem csüggedve.

— Oh, majd meglássuk! Még nem beszéltem mamával, apával! Majd meglássuk! Nem úgy lesz az, mint drágalatos néni-kém hiszi.

Szokva volt hozzá, hogy ha valamit nagyon akart, addig hizelkedett, könyörgött szüleinek, míg ezek végre is teljesítették kívánságát. Bizott benne, hogy most is úgy lesz. Először is a mama szobája felé sietett. De ott az történt, amire Zsófi néni előre figyelmeztette. Az ápoló nő nem bocsátotta be.

— A doktor ur szigoruan megtiltotta, nem lehet bejönni.

Sietett hát apához, akit dolgozó szobájában talált. Nagy hévvel kezdte elmondani kívánságát; de még jóformán el sem mondta, már közbe szólt az apja:

— Bohóság, kedves leányom, amit beszélsz. Nem is tudod igazán, mit beszélsz. Tapsolnod és tánczolnod kellene örömdobben, hogy néhány hétre oly kellemes, szép helyre mehetsz, és hálásnak lenned Gábor bácsiék és Zsófi néni iránt, hogy magukhoz fogadnak; mert bizony attól tartok, hogy elég bajuk lesz veled.

— Hát ne legyen, ne vigyenek oda! Én nem akarok Zsófi nénivel menni, apácska! Én nem szeretem Zsófi nénit,

én nem szeretem azokat a leányokat, én itt akarok maradni veled és mamácskával! Én azt akarom...

— Semmit sem akarhatsz, felelé az apa igen határozottan, hanem azt köll tenned, amit mi akarunk. Nekünk nagy örömünkre szolgál, hogy Zsófi néni magával visz téged; elvárom és megkívánom tőled, hogy ott úgy viselkedjél, mint engedelmes, illedelmes gyermekhez illik.

— Oh, de hát, kedves apa...

— Fölösleges minden szóbeszéd! Holnapután indulsz Zsófi nénivel és ott maradsz, amíg haza nem hozunk. Most pedig menj szobádba, dolgom van.

Megzavarodva, megszégyenülve távozott Dorinka. Tehát hiába bizakodott, mégis az fog történni, amit Zsófi néni akar.

Nem jött közbe semmi. Dorinkának az volt a legvégső reménye, hogy majd támad valami véletlen akadály, mely meghusítja a Zsófi néni tervét. De nem támadt s megvirradt a nap, mely az elutazásra ki volt tűzve. Béla és Jenő tréfás sajnálkozással évelődtek, hogy ime Dorinka mégis eljut a boszorkány-barlangba, ha majd ott Zsófi néniéknél is makranczoskodni fog; de igazában biz' ők ugyancsak irigyelték Dorinkát és boszankodtak, hogy nem közülök valamelyiknek jutott a szerencse, Kálmánnal falura menni, hanem Dorinkát viszik oda, aki bizony nem érdemelte meg ezt a kellemes kirándulást s még nemis örül neki, sőt büntetésképp fogadja, amit más nagyon kedves jutalomnak tekintene.

De hát mind erről csak egymás közt beszélgethettek, mert Zsófi néni nem kért tőlök tanácsot és azt sem kérdezte, kinek mi van kedvére, mi nincs. És így azon a

szép tavaszott ültek Zsófi néni mellett, mely gyorsan elcsúszott a cséiek felé.

Dorinka nagyon kegyetlen, amint a kegyetlen valami új, odafordult.

— Nézd nyáj! Nézd!

Kálmán getett ki Dorinka, hátra dőlt tanült ott a szegény f... szul volt, bár vitézül néni mégis Oda szólt.

— Csak Ne zavard Dorinka maradt ny... fordult:

— Nézd!

Kálmán dult meg tulsó abla.

— Mon mánt. Itt ne lárma, elszunyadt.

Dorinka haragos k... hogy nag... ha még K... meg köllöt.

szép tavaszi reggelen Dorinka és Kálmán ott ültek Zsófi néniével a vasuti kocsiban, mely gyorsan robogott velök Gábor bácsiék felé.

Dorinka még keveset utazott s így most nagyon kellemesnek és érdekesnek találta, amint a kocsi ablakán kitekintve, mindig valami újat, szépet látott. Minduntalan odafordult Kálmánhoz:

— Nézd csak, nézd csak! Mekkora juhnyáj! Nézd, amott meg szántanak . . .

Kálmán azonban nem igen sokáig nézegetett ki s utóbb már hiába is hívta Dorinka, nem ment az ablakhoz, hanem hátra dőlt az ülésen és csöndesen bágyadtan ült ott a sarokban mozdulatlanul. Mert a szegény fiu csakugyan meglehetősen rosszszul volt, sebesült keze nagyon sajgott s bár vitézüil iparkodott, hogy el ne árulja, a néni mégis jól látta, hogy nagyon szenved. Oda szólt tehát Dorinkának:

— Csak nézdegélj ki magad, Dorinka. Ne zavard Kálmánt, hadd üljön csöndesen.

Dorinka azonban alig egy-két perczig maradt nyugodtan, aztán újra csak oda fordult:

— Nézd, Kálmán, nézd!

Kálmán helyett azonban Zsófi néni mozdult meg s kézen fogva Dorinkát, a kocsi tulsó ablakához vezette.

— Mondtam már, hogy ne zavard Kálmánt. Itt nézegess ki, ha tetszik s többé ne lármaid fel bátyádat. Láthatod, hogy elszunyadt.

Dorinka duzzogva vonogatta a vállát és haragos képet vágott. Meg is volt győződve, hogy nagy igazságtalanság történik vele, ha még Kálmánhoz sem szólhat. De végre is meg köllött annak lennie, amit a néni akart

s épp ez bosszantotta leginkább Dorinkát, ki otthon nem szokta ily hamar abba hagyni, ha valamiben kedve telt. Most mégis kénytelen vele, mert ki tudja, ez a kegyetlen néni még mire nem képes! Durczásan oda állt tehát a másik ablakhoz és többé a világerért sem fordult volna hátra. Azt hitte eleinte, hogy ezzel megbosszantja a nénit és majd Kálmán is unatkozni fog, ha sokáig nem lesz kivel beszélgetnie. De amint kímlelőde oldalt pislantott, látta, hogy a néni oda sem ügyel reá, mert olvasásba merült; Kálmán pedig jóízűen szendereg.

A vonat gyorsan robogott, az állomásokon csak egy-két perczig állt meg. Zsófi néni végre össze rakta holmiját s megszólalt:

— Kálmán fiam, most már ébredj, mert nem sokára kiszállunk. Dorinka, szedd össze holmidat.

A mozdony nagyott fűttengett s a vonat megállt. Megérkeztek az állomásra, melyen ki kellett szállniok. Zsófi néni ment elől s Dorinkának nagyon tetszett, hogy mikor az állomási épület váró termén keresztül haladtak, a különféle vasuti emberek, még az aranysipkás főnökis, igen udvariasan köszönetnek nekik, már persze voltaképp csak Zsófi néninek. Liberiás inas is sietett eléjük és átvette kezökből az apró holmit, napernyőt, kendőt, felöltőt s felrakta a kívül várakozó szép hintóra.

Zsófi néni beült a kocsiba s utána Dorinka szállt be és a néni mellé telepedett. De Zsófi néni így szólt:

— Itt Kálmán fog ülni. Te oda ülj a szemközti ülésre. Kálmánnak szüksége a kényelmes helyre; te fiatalabb és kisebb is vagy, bajod sincs, neked ott is jó.

Nagy duzzogással ült Dorinka a rosszabbik helyre. Ezt már valóságos sértésnek

tekintette. Kálmán üljön a főhelyen és nem ő! Pedig ez őt illeti, éppen mert ő a kisebbik. De hát a néni parancsával ellenkezni nem lehetett.

Szép, dombos tájon kocsiztak végig. Mintegy félóra mulva gyönyörű völgybe kanyarodtak s erdős halom tövében, nagy kert közepén szép kastély tünt szembe. Árnyas fasor közt vezetett az ut odáig s Dorinkának úgy megtetszett ez a kedves tájék, hogy hamarjában minden duzzogásról és rossz kedvről megfeledkezett.

Amint a hintó befordult a kastély előtti virágos udvarra, megjelent az ajtóban Gábor bácsi és rokonai szeretettel fogadta kis vendégeit.

— Isten hozott, fiaim! Szerencsésen utaztatok, nem volt semmi baj? No, hiszen veletek volt Zsófi néni, hát nem is lehetett baj. Kálmánkám, te kissé sápadt vagy.

— Őt kissé ellankasztotta a hosszú ut, de majd kiheveri, szolt Zsófi néni. Mindjárt fölvezetem a szobájába magam. Rendbe hozattad ugy-e, Gáborkám?

— Minden el van rendezve. Kálmán a kék szobát kapja, az nagyon kedves, csendes szoba, szép kilátással a kertre. Dorinka pedig Terikével lesz együtt egy szobában.

Megindultak befelé a kastélyba, márványlépcsőn fel az emeletre. Dorinka megint talált okot titkos boszankodásra, mert úgy látta, hogy itt Kálmánt sokkal fontosabb személynek tekintik nálánál; Kálmánnal szorgosabban foglalkoznak, Kálmánnak külön szobát adnak, míg ő más valakivel kap közös szobát. Ez már csak nincs rendjén! Hiszen ő leány és ő a legfiatalabbik testvér, tehát őt illetné meg mindenben az elsőség. De hát ebben a házban, úgy látszik, befordult világ van.

Az emeleten tágas szép terembe nyitottak be. Itt négy leányka volt együtt, tanulással, olvasással, játékkal elfoglalva. Az érkezők láttára fölugráltak és nyájasan siettek eléjük; legelőször is pedig Zsófi nénit vették körül, kit szeretettel és tisztelettel üdvözöltek s ki viszont nyájas jószággal ölelte és csókolta őket sorba.

— Itt vagyunk, kedveseim, elhoztam kis vendégeiteket. Ez itt Kálmán, a sebesült rokkant diák urfi. Irénkém, neked mint legidősebbnek lesz kötelességed, hogy Kálmánnak gondját viseld; amugy is remélem, jó pajtások lesztek, épp egykorásuak vagytok. Gizike, te is segíthetsz egyben-másban, mert Kálmánnak veszélyes sebe van a kezén, nem szabad a karját megerőltetnie s te majd fölvagdalod neki a sültet és végzed az efféle apró szivességet. Te pedig, Anikó a te fürgé lábaiddal futár lehetsz és ide-oda szaladgálhatsz, ha Kálmánnak szüksége lesz valamire.

A három leányka nyájasan, vidáman fogta körül és megölelte Kálmánt.

— Ne félj semmit, lesz rád gondunk, mondá Irénke. Még akár etetni is fogunk, ha kell. De aztán szépen engedelmeskedjél és tudtunk nélkül ne merd mozdítani a karodat.

— Ne bizony! szolt Gizike. Mert most mi vagyunk érted felelősek, és ha baj volna, Zsófi néni minket szedne ránczba.

— De hiszen, próbálj csak makranczoskodni, majd szaladok én mindjárt Zsófi néniért!

Kálmán szinte pironkodott a kedves kis rokonok nagy szivessége miatt és vidáman ígérte, hogy engedelmes beteg lesz, de iparkodni fog, hogy ne legyen sokáig terhére

(Folytatása a 154. lapon.)

TAVASZI HANGVERSENY. (Lásd a 161. lapon.)

(Folytatás a 152. laphoz.)

kedves hugoskáinak. Majd aztán, ha meggyógyult a keze, viszont ő fog nekik szolgálni.

Ezalatt Dorinka kissé hátrább állt s kedvetlenül várta, hogy mikor kerül már ő reá a sor. Nem tartott sokáig, mert Zsófi néni róla sem feledkezett meg. Kézen fogta s őt is bemutatta.

— Ez Dorinka, őt is lássátok szívesen. Terike, ez főképp neked szól. Dorinka a te lakótársad lesz s különben is ti ketten vagytok leginkább egymáshoz valóok. Vezesd most mindjárt a szobátokba, hogy az uti port mossa le magáról és ruháját szedje rendbe. Én majd Kálmánnak mutatom meg a szobáját.

Terike mindjárt engedelmeskedett, bár Dorinkának úgy tetszett, mintha azt hallotta volna, hogy Terike oda sug Anikónak:

— Bizony jobb szerettem volna, ha Zsófi néni engemet oszt be Kálmánhoz és neked adja Dorinkát. Nekem megint csak nem jut fiu pajtásom.

De ha gondolta és sugta is ezt Terike, nem mutatott semmi kedvetlenséget, hanem nyájasan karon fogta Dorinkát és elvezette közös szobájukba, miközben jókedvűen csevegett:

— Jaj de örülök hogy eljöttetek! Vagyunk mi itt elegenden, de tudod, mi már nagyon össze szoktunk s mindjárt mulatságosabb lesz, ha mások is lesznek köztünk, kivált Kálmán. Még soha sem volt fiu pajtásunk. Hány éves Kálmán?

— Tizenhárom lesz.

— Éppen mint Irénke. Gizike közel tizenkét éves, Anikó meg tiz. Én most multam nyolcz éves. Hát te?

— Én még csak leszek nyolcz éves.

— Jaj de jó! Akkor hát te vagy a legfiatalabb. Eddig én voltam, de sokszor bizony nem szerettem. Ugy kellene, hogy felváltva legyen mindenki a legkisebbik.

— Ugyan miért? kérdé Dorinka nevetve.

— No, tudod, csak azért, mert a legkisebbik mindig a legutolsó mindenben... a csemegeből mindig a nagyobbak válogatnak előbb... az asztalnál a legkisebbiket ültetik utolsó helyre, játékban is mindig neki kell azt tenni, amit a nagyobbak akarnak. No, most majd mi ketten fölváltva leszünk legkisebbek, ugy-e? Így igazságosabb!

— Igen... persze... azaz... nem tudom..

Azaz voltaképp tudta bizony Dorinka nagyon jól, még pedig azt tudta, hogy a dolgok ilyen rendje semmiképp sincs kedvére.

Nem sokára vissza tértek a nagy terembe, hol a többiek már együtt voltak az ozsonnára fölterített asztalnál. Csakugyan Dorinkának jutott az utolsó hely, Terike mellett. Legfölül Kálmán ült, Irénke és Gizike közt, kik figyelmes gyöngédséggel gondoskodtak róla, fölvágták neki a rántott csibét, vaját kentek a kenyerére, még vizet is töltöttek poharába s még egy kis-királynak sem lehetett külön dolga, mint most Kálmánnak.

Ozsonna közben egészen [megismerkedtek egymással. Dorinka fürkésző szemmel mérgette végig unoka-testvéreit és nem igen volt a szemlével megelegedve. A három nagyobbik igen szelid szöske leányka volt, mosolygós kék szemmel. Minden a legpontosabb rendben volt rajtuk, egy csöppecske gyűrődés sem látszott a ruhájokon, sem tinta-folt, karmolás a kezökön. Terike kissé különbözött tőlök, szeme nyugtalanabbul villogott, öltözete sem volt oly tökéletes rendben, nem is tett mindent oly nagyon

pontosan ill
mát gondolt
ki a lakó tár
legjobban ő
Terike is tu
ült ott az as
voltak hagy
jobban kedv

— Ezek
kák, mint
Dorinka. N

Azok pe
tek. amivel
Kálmántól,
nagy sebesü
hogy röptik
hát ki dob
azt elkapni

Kálmán
valótlanság
nak monda
testvér nem
teni. Dorin
hogy ő nem
törődni s
is: ő maga
foghegyről

— Hoga
tam! Pers
doltam, ho
hittem, ho

— Mit
kiáltá Giz
ség! Kést

— No
Dorinka r
inkább va
hát ennek

Kálmán

pontosan illedelmesen; Dorinka olyan formát gondolt, hogy mégis jól választották ki a lakó társát, mert Terikével alkalmasint legjobban össze fognak illeni. De azért Terike is tulságosan csöndesen és rendesen ült ott az asztalnál; pedig egészen magukra voltak hagyva, mulathattak volna kissé jobban kedvök szerint.

— Ezek mind afféle igazi falusi libácskák, mint Béla mondta róluk, gondolá Dorinka. Nem is fogok velök sokat törődni.

Azok pedig épp most olyasmiről beszéltek, amivel törődhetett. Azt kérdezgették Kálmántól, hogyan történt a kezén az a nagy sebesülés? Hallottak már róla valamit, hogy röptiben kapott el egy éles kést. De hát ki dobta a kést és kire? Mért kellett azt elkapni?

Kálmán nagyon meg volt akadva, mert valótlanúságot nem akart kedves kis rokonainak mondani, de más részt meg mint jó testvér nem akarta Dorinkát megszégyeníteni. Dorinka azonban már elhatározta, hogy ő nem sokat fog ezekkel a rokonaival törődni s nem bánja, akármit gondolnak is; ő maga szólt tehát közbe hetykén és foghegyről:

— Hogy ki dobta a kést? Hát én dobtam! Persze nem Kálmánra, mert nem gondoltam, hogy ő fog belépni az ajtón. Azt hittem, hogy Zsófi néni jön.

— Mit? Zsófi néninek szántad a kést? kiáltá Gizike elámulva. De hisz' ez szörnyűség! Kést dobni a néniire!

— No bizony, miféle néni ez! szólt Dorinka megvetőleg. Mondták nekem, hogy inkább valami sárkány vagy boszorkány, hát ennek szántam a kést.

Kálmán nevetve magyarázta meg:

— Az öcséim pajkoskodtak és ingerkedtek Dorinkával, mindenféle bolondos históriát beszéltek neki, hogy megrémítsék s Dorinka csakugyan szörnyen megijedt.

— Nem ijedtem meg, felelt Dorinka büszkén. Nem is szoktam olyan könnyen megijedni. De nem akartam, hogy ilyen szörnyeteg jöjjön be a szobánkba.

— De Dorinka! szólt Irénke szeliden. Hogy beszélhetsz így Zsófi néniéről?

— Ugy beszélék, ahogy nekem tetszik. Ti is beszélhettek és tehetek, ahogy nektek tetszik. Ha nektek úgy tetszik, hogy engedelmeskedjetek egy ilyen szörnyeteg néninek, hát tessék. De nekem nem parancsol. Nekem csak apácskám és mamácskám parancsol. Ha ők nincsenek itt, akkor azt teszem, ami nekem tetszik. Zsófi néniével pedig egy csöppet sem törődöm!

A leányok szinte elsápadtak e vakmerő beszéd hallatára. Ők kicsinyke koruktól fogva szokva voltak hozzá, hogy a Zsófi néni szavát úgy fogadják, mint a Szentirást. Még talán jobban hallgattak ő rá, mint a mamájokra, mert a mama kissé gyöngé és beteges levén, kevesebbet bajlódhatott velök, mint az erős, szigorú Zsófi néni. Csak bámultak hát Dorinkára és nem is tudtak hamarjában felelni daczos szavaira. Kálmán azonban megint csak nevetve mondá:

— Nem kell ám nagyon komolyan értenetek Dorinka beszédét. Szeret kissé patogni és nagyot mondani, de azért mióta Zsófi néniével megismerkedett, mindig pontosan megtette, amit a néni rendelt. Ugy gondolom, itt is szépen megteszi.

Dorinka hevesen föl akart szökkenni, hogy de bizony csak azért sem fogja megtenni. Az okos és ügyes Irénke azonban látta,

hogy itt most mindjárt nagyon kellemetlenre fordul a beszéd, azért hirtelen azt indítványozta, hogy mivel az oszonnával már elkészültek, most már sétáljanak le a kertbe, udvarra, hogy Kálmán és Dorinka ott kissé szét nézzenek.

Ez mindnyájoknak kedvökre volt s azonnal el is indultak.

(Folyt. köv.)

HAZATÉRŐ VÁNDOR.

UTOLSÓNAK távozott és elsőnek tér vissza. Őszkor már régkopár a mező és elsárgult a fák lombja, mikor ő még folyvást itt őgyeleg és tör a fejét, utána induljon-e a többi vándornak, aki már odább költözött meleg országba, hova Tél apó nem igen szokott ellátogatni. Fecske, gólya, dalos madár alig várta meg az őszelejét, már

utrá kelt nehogy meglepje a hó és fagy.

— Inkább korán mint későn, biztatták egymást.

Am a hosszú csőrű *szalonka* nem olyan félnk legény. A csikorgó hideget ő sem szereti ugyan, de egy kis dértől még nem ijed meg és csak akkor szedi föl a sátorfáját, mikor már minden viz befagyott, minden mezőt hó borít.

— Most már nem élhetek itt meg... Menjünk egy-két országgal odább.

S aztán ő is elvándorolt. Eljutott ő is szerencsésen oda a messzi déli meleg országba, hol a többi költöző madarakkal együtt kellemes enyhe napfénynél töltötte a téli hónapokat. De nem volt sokáig maradása. A többi szárnyas atyafiak még nem is gondoltak a haza térésre, de a *szalonka* már mozgolódott.

— Maradj még, szóltak a többiek.

HAZA TÉRŐ VÁNDOR.

Jobb későn, mint korán. Nálunk otthon még hideg van.

— Nem baj, ha kissé csipős is a levegő. Jobb szeretek otthon lenni. A napok már hosszabbak, sokáig már ott sem késhetik a tavasz.

És a vitéz szalonka megindult vissza felé, meg is érkezett hozzánk haza legelsőnek.

— Biz a világ erre még nem igen kellemes, gondolá. Csak épp hogy a tél elmúlt. De még vissza-vissza térhet... ma éjjel is fagyott, hó is esett, nehéz egy kis eleséget találni. No de se baj, kibírja aki meg nem ijed.

S ott bujkál immár az erdőben, bozótban, vizek partján. Az őszkor elszáradt, télen megfagyott kórókra néha-néha még hó, dér ülepedik. De nem ez legnagyobb baja a korán haza tért szalonka madárnak. Az ő veszedelme az, hogy a szemfüles erdőcsész észre vette. S mindjárt sietett is be a kastélyba.

— Nagyságos uram, megjöttek a szalonkák!

Ez pedig kedves hír a vadász embereknek. Mert a szalonka husa igen jó ízű s a vadász büszke rá, ha kirándulásából egy tál peccenyére valót hozhat a konyhára. A korán haza tért hosszú csőrű vándorok közül sok esik zsákmányul, de el is menekülnek elegen, s mikor megjön az ideje, fészket raknak a sűrűségben s a meleg nyáron fölnevelik kicsinyeiket, melyekkel aztán őszkor megint csak vándorlásra indulnak.

A HŰSÉGES ANYA.

(Képpel a czimlapon.)

HEZEN a héten volt, nagy olvadás idején. Hetekig, hónapokig keményen uralkodott a tél, egyre hullott a hó s vastagon borította a földet. De végre aztán fordult a világ s az enyhe Tavasz érezette, hogy már közeledik. Melegen kezdett sütni a nap s a nagy hó hirtelen olvadásnak indult. A kis ér patakká duzzadt, a patak folyóvá, a folyó pedig kiön-

tött a medréből s a pusztító árviz nagy bajt és kárt okozott sokfelé.

Nehéz aggodalomban élt a Duna mentén is egyik falu népe, mert az árviz már erősen ostromolta a töltéseket. És végre is az árviz győzött: áttörte a gátat és elborította a falut. Az emberek csónakon menekültek el, aki csónakot tudott keríteni; sokan a ház tetejére húzódtak és ott várták a segítséget.

Igy jártak abban az uri házban is, mely ott állt a falu szélén s melyet szintén előntött a víz. Nagy volt a kár az udvaron, kertben, gazdasági épületben, de az apa ezzel már nem törődött. Csak megriadt családját biztatta és bátorította, amire nagy szüksége is volt, mert ott fenn a padláson semmiképp sem volt kellemes az időzés. De még nagyobb bajtól is lehetett félni, mert ha a víz alá mossa a falakat, beomolhat a ház és akkor lesz csak nagy a veszedelem.

— Ne féljete! A falak erősek, nem dőlnek be oly könnyen. Még tegnap izentem az öcsémnek a városba, hogy ha hírét hallja a gát-szakadásnak, azonnal induljon ide csónakkal. Délre itt lesz, meglassátok!

Ebben megnyugodtak, csak a kis Aladár volt még azután is nagyon szomorú.

— Oh, de mi lett az én kutyuskáimból? Mért is nem hoztam ide őket is!

— Azok bizony alkalmasint elpusztultak, mondá a mama. De tegnap még nem hittem, hogy az árviz nem játék!

Aladárka csakugyan nem tudta eddig, mi az árviz. Mikor az utóbbi napokban sokat emlegették, hogy betörhet a víz, ellephet mindent s »uszni fog« a falu, Aladárka inkább játéknak gondolta a dolgot. Oda künn a pajtában volt neki három kedveltje: a derék, okos Diana kutyának három kis kölyke. Azokhoz ment.

— No, ti hogy fogtok uszni? Hiszen még járni is alig tudtok. De ne féljete, szerzek én nektek csónakot. Így nem fulltok a vízbe.

Elő ker...
a három...
aludtak, a...
nyókáltak...
sem tudha...
a víz, egy...
Nehezen

láson, de...
hiu: még...
érkezett a...
három izn...
a csónakb...
hova nem

Amint...
a kis Ala

— Ap...
Mintha u...
csónak is

Messzir...
jól, mi az...
vergődik

— Eve...
tünk meg

Csakha...
álmétkodá...
káját vit...
este elalu...
ár hírtele...
a dézsát.

Diana pe...
látta köly...
neki a r...
akart, ki...
lenni kies...
ben, reme...
mentheti

Nem t...
árnak in...
merülve,
beemeltél...
nakba és...
is, aki h...
keztét.

Nem s...
az árviz...
sza tértek

Elő kerített egy dézsát és abba rakta be a három kis kutyát. Ezek pedig, mert épp aludtak, a dézsában szépecskén tovább szunyókáltak. Mi történt aztán velök, senki sem tudhatta, mert mikor hajnalban betört a víz, egyebekre volt mindenkinek gondja.

Nehezen, lassan multak az órák a padláson, de a gondos apa biztatása nem volt hiu: még a déli óra előtt nagy csónak érkezett a ház elé s benne a jó rokon, három izmos evezős legénnyel. Beszálltak a csónakba s megindultak a város felé, hova nem hatott el az árvíz.

Amint a nagy áradaton végig eveznek, a kis Aladár egyszerre csak megszólal:

— Apácska, nézd csak, mi az ott? Mintha usznék valami... meg egy kis csónak is lebeg ott...

Messziről hamarjában nem ítélték meg jól, mi az; de az látszott, hogy csakugyan vergődik ott valami a vízben.

— Evezzünk oda, hátha fuldoklót mentünk meg! szólt az apa.

Csakhamar oda értek... s nagy lett az álmélkodásuk. Az Aladárka három kutyácskáját vitte a víz a dézsával, melyben az este elaludtak. S utánok uszott Diana. Az ár hirtelen tört be a pajtába s kisodorta a dézsát. A kis kölykek anyja, a derék Diana pedig ott lehetett valahol közel és látta kölykeinek veszedelmét. Utánok uszott, neki a nagy árvíznek. Mit gondolt, mit akart, ki tudná? De kétségkívül ott akart lenni kicsinyei mellett a végső veszedelemben, remélve, hogy valamiképp talán megmentheti őket.

Nem tudta persze, milyen végtelen vízárnak indul neki. Már egészen ki volt merülve, mikor rátaláltak. Természetesen beemelték a kicsinyeket dézsástul a csónakba és besegítették a hűséges Dianát is, aki hálásan nyaldosta megmentőinek a kezét.

Nem sokára biztos szárazföldet értek, az árvíz lefolytával pedig mindnyájan vissza tértek haza.

ELVESZETT A PICZULA.

MILY pompás kirakat!
 Ó, mennyi jó falat!
 Mit gondolsz Gizike,
 Ne menjünk ide be?
 A javát vegyük meg,
 Kettesben együk meg.
 Jaj édes Gyuriczám,
 Hol is a piczulám?
 Nincs benn a zsebemben,
 Nem lelem sehhol sem.
 Hopp!... már most értem én —
 Biz' elvesztettem én
 Az összes pénzecském —
 Lyukas a zsebecském!
 Szervusz, szép kirakat!
 Szomorun íthagylak,
 Már czukros mandulát
 Mi bizony nem veszünk —
 Csak régi uzsonnát:
 Vajas zsemlyét eszünk.
 Bár csak ezüst pénzecskémet,
 Szegény kis gyermek lenné meg!
 Nem venne az csemegét,
 Czukros mandulát, diót —
 Inkább venne jó cipőt,
 S otthon négyen megennék!

KÉSO BÁNAT.

INIKE az asztalnál ülve nagy szorgalmasan tanult volna. Csakhogy kárba veszett a legjobb iparkodása is. Mert ott nyugösködtek mellette Dinike és Tibike.

— Jöjj már játszani, Tinike!

— Nem lehet. Ozsonna előtt akarom megtanulni a leczkémét. Majd ozsonna után.

— De mi most akarunk. Tanulhatsz ozsonna után is.

— Mondom, Dinikém, hogy nem lehet. Mamácska is azt kívánja, hogy előbb végezzem a dolgomat. Hagyjatok békén!

— Azért sem hagyunk! szölt a még garázdább Tibike. Ha nem jösz játszani, hát azért sem fogsz tanulni s mégis csak ozsonna utánra marad.

A két kis vitéz olyan alaposan értett a a lármázáshoz, hogy a fenyegetés okvetlenül be is teljesedik vala, ha egy kis akadály nem jön közbe. Az jött pedig közbe, hogy a mama éppen akkor jelent meg az ajtóban és hallotta a fenyegetést. Nem beszélt sokat, hanem elő vette a Dinike palatábláját, meg a Tibike pala-tábláját, mind-egyikre ráirt néhány sor számot, aztán kézen fogva a két garázda vitézt s az ablak melletti padkára ültette öket.

— Ti is leczkét fogtok végezni ozsonna idejéig! Itt van egy kis össze-adás. Aki elkészült a dolgával, az kijöhet és kap ozsonnát. Azután mehettek mind a hárman játszani. Itt leszek a szomszéd szobában.

Most már nyugodtan tanult Tinike és szaporán haladt. De bezzeg nem haladt

Dinike és Tibike! Daczosan ültek ott a padkán. Dinike ránézett a táblájára.

— Borzasztó! Milyen rengeteg sok szám! Három sor... és mind egyikben négy van! Ezt én nem tudom megcsinálni.

— Én pedig nem is akarom... és nem is fogom! pattogott Tibike.

És mérgesen földhöz vágta a táblát, aztán rátaposott a lábaival. S ültek ott tovább nagyon haragosan.

Tinike azonban mihamar elkészült s jelentkezett a másik szobában a mamánál. És lehetett hallani, amint a mama megdicséri és ozsonnát ad neki.

Nagyon gondolkodóba ejtette ez Dinikét. Itt üldögélni igazán nem mulatságos... akár meg is csinálhatná unalmában azt a számodást, annál inkább, mert mindjárt elmulik az ozsonna ideje s még baj lehet a késedelemből. Nagyot sohajtott tehát és elővette a táblát.

— Már
— Én
bike.

Dinike
nehéz az a
kodott, ha
mamához.

ozsonnát is

Tibike
tovább, me

— Nem
lom meg!

Ezt mé
egyre aka
zavarta va

Az ám...
meg Dinik

vannak!
már kedv

és unatko

— Talá
lesz... h

Fölvette
ten ugyan

ijedt csak

semmi ser

addig tap

mind letö

Mit teg

vallja, mi

tudta ma

zott, indu

gyorsan r

Végre

új feladv

ment a n

volt már

ban; ott

ben, ott

benézett.

— Már csak megcsinálom! mondá.

— Én nem! Csak azért sem! szólta Tibike.

Dinike ugy találta, hogy nem is olyan nehéz az a kis össze-adás. Mivel nagyon iparkodott, hamar elkészült vele és sietett a mamához. Megkapta a dicséretet is az ozsonnát is.

Tibike azonban büszke dacczal ült ott tovább, most már egyedül.

— Nem bánom, én azért mégsem csinálom meg!

Ezt még többször ismételte. Csakhogy egyre akadozóbb hangon. Mert nagyon zavarta valami, amit az udvarról hallott. Az ám... ez a Tinike hangja... most meg Dinike kaczag... hm!... Milyen vigan vannak! Persze, megozsonnáltak és most már kedvökre játszanak. Ő meg itt busul és unatkozik.

— Talán... talán mégis csak... jobb lesz... ha én is megcsinálom.

Fölvette a táblát a földről és elkekeredtetten ugyan, de hozzá akart fogni. Ekkor ijedt csak nagyot. A táblán már nem volt semmi sem olvasható. Az elébb mérgében addig taposta a lábával, hogy a számokat mind letörölte.

Mit tegyen? Menjen a mamához és megvallja, mit tett durczás haragjában? Nem tudta magát rászánni. Gondolkozott, habozott, indult, meg vissza ült. Az idő pedig gyorsan röpi.

Végre sem maradt egyéb hátra, mint új feladványt kérni a mamától. Szepegve ment a másik szobába — de a mama nem volt már ott. Kereste a harmadik szobában; ott sem találta. Kereste a negyedikben, ott is hiába. Végre a konyhába is benézett.

— A mamát keresi? Nincs itthon, elment látogatóba a néniékhez, szólta a szakácsné.

— El... elment! rémüldözött Tibike. Hát ki ad nekem ozsonnát?

— Nem adhat senki, ifjuracskám. A mama nem hagyott künn semmit. És csak estére jön haza, azt mondta.

Az udvarról tovább is hangzott be a vig nevetés, benn a szobában pedig egészen estig a keserves pityergés.

Késő bánat rossz ozsonna! Ugy találta Tibike.

TAVASZI HANGVERSENY.

(Képpel a 153. lapon.)

FÜTYI, füttyi, kis madárka,
Énekelj már egy kicsit!
Tüli, tüli, kicsi Márta,
Hadd szóljon a nádi sip!

*Kedveseim, ha zenéltek,
Szépen szóljon dalotok!
A karmestert tiszteljétek —
A karmester én vagyok!*

*Márta ajakán a sip szól,
Ébresztgetve a szegényt,
És ime a kis kalitból
A kanári zeng felénk.*

*Füttyi, tüli, kis madárka,
Közeleg a kikelet —
A börtönöd ki lesz tárva,
Kibocsátunk tégedet!*

KIAKNÁZÁSI FELADVÁNY.

„Ne bánts a magyart!”

Ebből a példaszóbul, a már benne levők kizárásával, alkossatok legalább még 25 szót. De telik belőle több is. Aki a legtöbb szót alkotta e mondatból, annak jutalma:

A fölfedezések és találmányok története

57 fametszettel. Irta Bardócz.

Megfejtési határidő f. é. márczius 20-ika.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 7-dik szá-
mában közölt kocka-rejtvény megfejtése:

A	P	Ó	S
P	Ó	L	A
Ó	L	O	M
S	A	M	U

Helyesen fejtették meg: Hollaki Leo, Nyáry Miklós, Lederer Sarolta, Fleischer Tihamér, Patay Sámuel, Schöpkes Mariska és Gyula (fővárosunk neve *Budapest* és nem *Pest*. F. b.), Gerde Oszkár, Stokowski Bruna, Kalmár Ilona, Mautner Margit és Viola, Fábry Aranka, Astleithner Teréz, Bakófen Marci, ifj. Tormay Béla, Kaminsky Irma és József, Kormos Tivadar, Brüll Leo, Malmosi Magda, Mangold Irén, Wittchen Elza és Blanca, Holub Jenő, Kremmer Angela, Gerlóczy Endre, Juhász Anti, Klein József (nem olvastad a *Kis Értesítőt*? F. b.), Bügler Paula, Lázár Feri, Kempksi Alice, Fürth Dezső, Selevér Flora, Végh Dezső, Francke Kálmán, Pruzsinszky Józsi, Mandics Sándor és Béla, Schulz Mariska és Pali, Kertész Tibor, Lederer Valeria, Farkas Mariska és Olga (minek írok én *»Kis Értesítő«*, ha nem olvassátok? F. b.), Josipovich Kálmán, Singer Károly Schönfeld Vidor, Rechnitz Marci, Mattyasovszky Zoltán, Murárik Berezi, Kovács Dezső, Szathmáry Emma és Vilma, Csalányi Irénke, Széll Erzsike, Bródy Armand, Szvoboda Etelka, Verebély László, Rozs Ilonka, Bortstieber Gertrud, Pető Jolán és Aladár, Gervay Mariska, Lakenbacher Vilma és Andor, Füzy Ilonka, Czerman Anna, Benedek Pista, Maller Margit, Baumgartner Dezsőke, Tost Aurél, Hecht Márta és Armin, Tarnóczy Ferencz, Kalauz Elemér, Kisági Ilona, Anderlik Ede (hiányosan), Patai Mariska, Zettin Flóriska, Baksay Mariska, Harangi Irénke, Visy Mariska, Koch Pepi és Janka, Urbanics Sári és Kálmán, Pollák Alfréd és Dezső, Herczeg Ida, Kohn Géza, Stux Örszi, Kövesy Rezső, Frankl Paula, Magassy Jenő és Zoltán, Szenes Czinczike, Gyémánt Ilona, Mihályi Margit, Draskovich Anna, Kammer Erzsike, Piroška, Hugó és Árpád, Zankó Zoltán, Mikulszky István, Pösch Rezső, Schlesinger Ede, Poppel Alfonz, Ganovszky Béla, Kohn Albert, Grünfeld Hani, Röck testvérek, Sibilla Jenő, Farkas Laczika (már többször figyelmeztettek, hogy *»Forgó bácsihoz«* czimezd a leveleidet. F. b.), Schwarz Mari, Gräber Berta, Volarich Imrike, Herzl Antal, Buzáth Jolán és Lajos, legifj. Matuska Péter és György, Mohilla testvérek, Pollák Margit, Irén és Béla, Lichtschein Márton, Clement Ernő, Szontagh Donát és Sándor, Magassy Sarolta, Militzer Bertus, Andrásffy Alice, Zsoldos

Miklós, Müller testvérek, Bretschneider Paula, Moesz Izabella és Ilonka, Szögyény Gábor, Dömötör Erzsi, Sturm Margit, Mohilla Ernő, Steiner Lajos, Jónász Ilona, Gráf Tivadar, Veisz Gizella, Papik Mariska, Flamm Erzsike, Bärkányi Ödön, ifj. Isaák Gyula, Spitzer Jozefina, Szörtsey Margit, Forster Tibor, Buzay Sándor, Scholtz Gusztáv, Kohn Gizella és Tercsi, Geiger Otmár, Úrmösi Róza és Mari, Drechsler Hermina, Förster Otto és Otcoska Jenő, Lipovniczky Ilona, Élő Erzsike (kinek az írása? F. b.), Dousa József, Bayer Feri, Dömötör Erzsi, Scheinberger Irén és Bella, Brust Margit, Bertalan Mariska, Szájbély Lenke, Pásztor-Bódogh Ibolya, Hrebenda Paula és Anna (sajátkezű írást kívánok. F. b.), Forscher Juliska, Szabó Klárka, Kovács Kálmán, Beyer Ede és Ernő, Weisz Etelka és Sándor, Tóth Gyula, ifj. Murányi K. (nevedet ird ki egészen, másképp jövőre nem közölhetem. F. b.), Tisza Pista, Szics Anna, Polák Károly, Stein Andor, Klein Zelma, Roth Iika és Etelka, Zakár Margit és Lajos, Redlich testvérek, Schlesinger Rikárd, Bauer Elza (neked is szól, amit fentebb a Hrebenda testvéreknek izentem. F. b.), Tóthfalussy Olga és Ödön, Boross Kata, Kiss Sára és Lajos, Rab Józsi, Vadas Zoltán, Szunyogh Barna, Pösch Erzszi, Schlesinger testvérek (nem illik írást beporozni! F. b.), Bartal Aurél, Scheuer Robert, Rády Albert, Gyulay László és Lajos, Unger Béla, Szemők Katicza és Maricza, Deáky Iván, Kovács Irénke, Fáy Erzsi és Pista, Steiner Elza, Haidt Margit, Boross Bella és József, Moser Ferencz (hiszen az írárod oly gyakoroltságot mutat, hogy nem is értem, mért szabadkozol miatta? F. b.), Királyfi Vilma, Adriányi Eszti és Jolánka, Weizenstein Aladár, Szuhányi Ákos, Lesskó Istvánka, Szily Rózsika, Sántlia Irénke, Berger Ernő és Ödön (a tintátok oly ragadós, hogy az írástokon, mely olvashatatlaná vált, csak kinnal lehetett elvergődni. F. b.), Hirsch Margit és Lujza, Gyene Oszkár, Zsoldos Miklós, Jurenák Pálma, Hajmásy testvérek (hiányosan, mert ti is, mint még néhány kis olvasó társatok, az egyenes sorokba megfordított rendben írtátok a betűket. Hiszen így semmi értelme! F. b.), Schmiadt Olga, Breuer Oszkár, Krug Mária, Pick Marcell (nem vetted figyelembe a multkori *»Kis Értesítő«*: a leveled alsó széle rojtos. F. b.), Deutsch Ilonka, Sáfry Tibor és Alfréd, Oláh Zoltán, Weisz Anna, Szilasi Emília, Schwarz Amália, Sulyok Sándor, Rex Géza, Glüek Jolánka, Miselbach Veronka, Dunki Mari, Késmárki Anna, Stern Izor, Neumann testvérek, Szeglethy Mariska és Sarolta, Vuskits Ilonka, Peti Sándor, Vitályos Emma, Weisz Hugo, Stefanovich Aladár, Gedeon Zoltán és Bandi, Teller Alice, Kiss Ferike, Alberty Mariska és Emma, Müller Ida, Bauer testvérek, Forgách Beatrix, Szivák Imre, Seethal Elma, Kürthy Erzsike, Csipkay Anna, Nagy Berta, Szabó Mariska és Koller Mari, Kerner Jenő, Barcza Laczika.

Stern Erzsike, Ella, Krausz az írása? F. b.), Lajos, Schli Doby Lajka, Aranka és I. Kövér Ilona, Rozenzweig Bolyó Károly, lóssy Aurél, Frank Mar, Vilma, Stiehl Selevér Mel, Szily Irma, nok. F. b.), Lujza, Tom Temner Elza, Netti, Orszá Hugo, Gállí Déshy Károly, Róza és M. nyánszky E. László és A. Papp Béla, Sándor, Sza Erzsi és Ist. Weldin Jan váth Örszi, Kati, Porcs és Erzsike, Gizike és I. Bianka, Szi

A jutalo ténvén, nye kinek a ki

FO

Rab Józ led kis leár rovatban helynyvt hely. A 2-ik elm vonatkozik jelent volh tréfa volna a hűséges soroztam. mával. — tam. — M nek is. An annak a f meglelni a Kohn test De igyekez nem az ér számban i Kornélia.

Stern Erzsike és Sándor, Hegyessy Jolán, Jaulusz Ella, Krausz Jenő és Laczi, Hallósy Elemér (kinek az írása? F. b.), Polgár Bella, Botka Andor és Lajos, Schlichter testvérek, Grünhuth Etelka, Doby Lajka, Belák Sarolta és Stefánia, Medgyessy Aranka és Iván, Rodakovski Alma, Lánczy Edith, Kövér Ilona, Szunyogh Bandi, Fuchs Ferencz, Rozenzweig Matild, Fülöp Etelka és Kálmán, ifj. Bolyó Károly, Milch Anna, Vargay Sarolta, Szöllösy Aurél, Somogyi Pista, Steiner Boriska, Frank Margit, Klugmann Vilmos, Haraszthy Vilma, Stielly Walter, Polgár Juliska, Blum Ella, Selevér Melania, Simon Olivér, Schröder Gizi, Szily Irma, Schöffler Ilonka (sajátkezű írást kívánok, F. b.), Papp Birike, Szalay Livia, Berger Lujza, Tomesz Irma, Német Pál, Strasser Pali, Tenner Elza, Wurmfeld Zoltán, Horváth Ida és Netti, Országh Ida, Szathmáry Marietta és Demel Hugo, Gállik testvérek, Bónis Berta, Poór Elza, Détsly Károly és Stefi, Schmiel Gusztáv, Baum Róza és Miklós, Kiszlingstein nővérek, Rudnyánszky Endre, Scheuer Ervin, gróf Matuschka László és Alfréd, Középpsy Ilonka, Frosch Ellicza, Papp Béla, Koffron Helénka és Ida, Schneider Sándor, Szathmáry Péter, Hirsch Ottilia, Márton Erzsike és István, Markó Árpád, Biedermann Frida, Weldin Jani, Patterson Margit és Orsolya, Horváth Örszi, Biacs János, Varga Örszike, Mátyás Kati, Porosa Örzse, Zrinszki Örzse, Nagy Katinka és Erzsike, Wiener testvérek, Könyök Ella, Busay Gizike és Irénke, Wittchen Elza és Blanka, Kunz Blanka, Szivák Imre.

*

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett: *Deáky Iván, Kolozsvárott*, kinek a kiadóhivatal a jutalomkönyvet megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Rab Józsika. Alighanem sajtóhiba csinált belőled kis leányt s ekkép, ha bár megkésve, ebben a rovatban emlitem meg, hogy az utóbbi két rejtvényt helyesen oldottad meg. — **Stein Andor**. A 2-ik elmés, de nagyonis mellékes körülményre vonatkozik. Ha ilyen czímen p. egy elbeszélés jelent volna meg a »K. L.«-ban, akkor kitűnő tréfa volna. — **Fáy Erzsike**. Meg vagyok elégedve a hűséges kezeléssel. — **Schlichter testv.** Besoroztam. De próbálkoznátok már valami más formával. — **Steiner Elza**. Levelkeden jól mulattam. — **Magassy testv.** Majd sorát ejtem én ennek is. Amor nem istenasszony volt, hanem inkább annak a fia. — **Haidt Margit**. Kibővítvé fogod megelégni a »Kis Lap« egyik közelebbi számában. — **Kohn testv.** Igazság szerint kizárni nem szabad. De igyekezem, hogy ezentul ne a vak szerencse, hanem az érdem döntsön köztetek. Már a jelen való számban is meggyőződhetek róla. — **Szolcsányi Kornélia**. Szép haladást látok szerkesztési ügyes-

ségemben. Várom a még jobbat. — **Schlesinger testv.** A feladványt nem bírtam elolvasni attól a sok homoktól, melyet ráhintettek. Nem illik írást beporozni. — **Zsoldos Miklós**. Egyformán nagy a te buzgóságod és elmésséged. Kár, hogy a szerénység ellene van a te ablakos rejtvényednek. Alkalmazd valami egyébre és ha nyugodtan, nem kapkodva megírod a magyarázatát, és nagy szabotossággal kimetszed az ablakokat, juttasd kezemhez. Majd nekem gondom lesz rá, hogy a te utasításodhoz képest közöljem. — **Deutsch Ilonka**. Nekem nincs érkező rejtvényeket hüvelybezgetni, bár a tied olyan könnyű, hogy az én kis lányom Miezurka cziczája nyomban kitalálta. — **Szemők Katicza és Maricza**. Nem rajtam mult. — **Breuer Oszkár**. Jók, de te meg csupán a megfejtést küldöd be, a feloldási utmutatás nélkül. Ez is csak olyan csonka, mint fönnebb említett egy üzenetben. — **Paulinyi Ernő**. Már ezt szeretem! Beéred azzal, hogy jól megfejtetted. — **Roth Ilka és Etelka**. Ezentul úgy lesz, amint óhajtatok. A kis beteg az ő lábbadozásáról maga adjon hírt. — **Vargay Sarolta**. Németül s bevezető rövidítéssel a te neved csakugyan: Lotte v. Lottchen. Lotti: ez amolyan németmagyar vegyítés. Jó magyarárn Sára, Sarolta — rövidítve Sári, Sáríka a te neved, ami bizony kedves hangzik. — **Goldschmidt Olga**. »*Iranszarvas*« nincs. A renthiert valamely magyar tanár a német *renn* (*rennen*) igéből származtatta, igen hibásan. Annak az állatnak már most »*renszarvas*« a neve, ami helyesebb is. — **Lánczy Edith**. Írásod kellemesen olvasható. Az írást nagyon megjavíthatja a szorgalom, de a szépírás inkább rátermettségnek az eredménye. Oly szerencse, mint a festéshez való tehetség. — **Scheinberger testv.** Kérdésekre már a m. sz. adta meg a választ. — **Szathmáry Péter**. Az ajánlat igen kedves, de ilyet sem én, sem a kiadó részv.-társaság el nem fogadhatunk, amint jól sejtetted is. Maga a feladvány elmés nagyon, és ismeretes előttem is. Azonban felnöttek közül is kevesen térnének rá a megoldására. De más alakban mégis fel fogom használni. — **Milch Anna**. Inkább levélben, ha megírod: hová? — **C. E.** Betűkkel nem érintkezem. — **ifj. Bolyó Károly**. Igazán kedves levelet írtál. Hát a hugocskád nevért mért hallgatod el? — **Nagy Berta**. A számrejtvényt megfordítva közlöm, a koczkának 4-ik sora sehogy sincs érthetőn megmagyarázva, az utolsó pedig más alakban van már elfogadva. — **Fuchs Ferencz**. Leveledet örömmel olvastam. A »kisebb fivér« magyar neve »öcs«, a »kisebb nővér« magyar neve »hug.« Szebben is hangzik és magyarábban, hogy: »*öcsém, hugom*«. Igaz-e? — **Fülöp Etelka és Kálmán**. Sorát várja a jól megcsinált rejtvényetek. De mennyit minden van még abban a mondatban elrejtve! *Jókai, kincs, mente, csacska, dudu, kut, csók*, stb. Ugyan próbáljátok meg, mennyit bírnátok még belőle kihozni? — **Kövér Ilona**. Ezt is beigtattam, csak-

hogy Isten tudja mikor kerül sora, annyi az előtte bejegyzett. — **Tömörke Béla.** A »Kis Lap« régebbi köteteiből még tart a raktáron csekély készletet a könyvkiadó-hivatal. De ez is hétről-hétre fogy, s így, ha meg akarod szerezni, sietned köll. — **Dorina néni.** Meg vagyok nyugtatva, s várok. — **Szunyogh Bandi.** Biz' az kellemes meglepetés volt. Kár, hogy Gabi ur nincsen köztetek. — **Détsy testv.** A két karikarejtvény már egyszer megjelent a »Kis Lap«-ban, persze régebben. A képekből egyet itt fogok. — **Poór Elza.** Jövöre talán már a magad emberségéből is telik a megoldás. Ha először sikerült, leveledben külön jegyezd meg. — **Schmiedl Gusztáv.** Küldeni küldhetsz, de ez még korántsem jelenti azt, hogy el is fogadom. — **Farkas Laczika.** Haragról szó sem lehet. Intés volt csupán s annak a forrása a szeretet. Megnyugodhattok: ugy a te jó mamád, kiben örömömre egy régi kedves ismerőssel találkozom, mint magad. — **Mándi Sándor.** Lám, az én régi kis Paulámnak mekkora fia van már! S mily takarosan ír. Csak abban nincs igazad, hogy a babát azért tartod »érdemtelen«-nek arra a bizonyos dologra, mert még »nem tud olvasni.« Pedig ha valami czim van az ott való megjelenésre: éppen a babaság, az öntudatlan szeretetreméltóság az. Ne az érdemed jutalmául tekintsed, ha azon a lapon rajta leszel. Mert ha igaz érdemet akarnék jutalmazni, sok ezer kis olvasó társadnak is joga volna hozzá. A mamátok kedves sorait nagyon köszönöm. Bizony nem is olyan lehetetlen az, hogy új kukoriczára nálatok megjelenjek. — **Memlaur Imre.** Az épp oly ügyesen megszerkesztett mint megrajzolt rejtvényekből három fogok közölni. — **gr. Matuschka testv.** Nagyra vagyok vele. — **Swarcz István és László.** A tanulságos példázatot besoroztam. Dicsérhetem az írástokat is. — **Aesopus.** Reménylem, a kis beteg már fölépülve fog gyönyörködni a versikében s a rajzban. Köszönet. — **Wurmfeld Zoltán.** Szép leveledben örömöm tellett. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

R. B. megfejtését, hanyag levele miatt, nem veszem figyelembe. — *Esküter* czim-adással lev. lap érkezett, mely alá olvashatatlan nevű megfejtő volt írva. — *Pozsonyból* pláne névalírás nélkül jött lev. lap. Azt írja: »legnagyobb örömömre megfejtettem a rejtvényt« — s nem mondja a kis szórakozott, hogy kicsoda?

F. b.

Kis Értesítő.

Jóllehet világosan magyaráztam meg nektek a minap a szerkesztői és kiadó hivatal közti

különbséget, közületek sokan mégis vétenek ellene, ami késedelmeknek az oka. Hogy össze ne cseréljétek a kettőt, állandó mintául közlöm veletek a következő két czímet:

Forgó bácsinak

a »KIS LAP« szerkesztőjének
Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum
Budapest.

Ide külditek a megfejtést, a rejtvényeket, találós meséket, kérdéseket s kisebb-nagyobb dolgozatokat.

A »KIS LAP« kiadóhivatalának,
Ferenczikekre 3. sz. Athenaeum
Budapest.

Ide pedig az előfizetési és gyűjtési pénzt, az elmaradt számok végetti fölszólalást s czimváltozást küldjétek. F. b.

»JÓ SZIV.«

„GYERMEKBARÁT“

szűkölködő és gondozás nélküli iskolás gyermekeket
gyámolóó egyesület.

Budapest, IV. Ujvilág-utca 2. szám.

Budapest, 1893. február 17.

Az örök Szeretet nevében!

A »Kis Lap« szerkesztőjének, *Forgó bácsinak* olvasói részéről a »Gyermekbarát« egyesületnek adományozott 30 frt összeg átvételét ezennel elismerem.

Fogadják ezért a nemes lelkü adományért egyesületünk nevében hálás köszönetemet.

Kiváló tisztelettel

»GYERMEKBARÁT«
egyesület,
Berecz Antal
egyesületi elnök.

Az éhező és fázó gyermekeknek.

Papp Birike 1 frt., Farkas Laczika 1 frt., Székely Pali 1 frt.